

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Æbelø

Citation: Michaëlis, Sophus: "Æbelø", i Michaëlis, Sophus: *Æbelø*, 1895, s. 37. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_04-shoot-idm139805118348736/facsimile.pdf (tilgået 25. september 2021)

Anvendt udgave: Æbelø

IV.

Sølver blev skubbet ned ad nogle Kældertrin, en smal tung Dør gik langsomt op, hans bagbundne Hænder løstes, og han sparkedes ned i et mørkt Dyb, mens Døren lukkedes efter ham.

Han ramlede ned ad et Par usynlige Trin og laa en Stund bedøvet af det gysende Mørke. Intet Vindue, ingen Adgang for Dagslyset. Først da hans Syn langsomt skærpedes i Mulmet, saa han langt borte til den ene Side en lille Firkant af Lyslinier, der maatte skrive sig fra en lukket Skodde.

Han rejste sig og gjorde et Par Skridt. Gulvet var haardt af Mursten, der drønedes for hans Fod, som kunde Grunden være hul derunder. Saa begyndte hans Øjne at vinde Styrke, især da han vendte sig bort fra det indsvivende Sprækkelys. Han skelnede utydeligt det store Rum, hvori han befandt sig. Ubestemt anede han over sit Hoved store plumpe Gjordbuer.

Han famlede sig langs Væggen og følte under sine Hænder tykke klamme Mursten med grove Kalkstrimler imellem. Paa den ene Væg opdagede han en bred Sovebænk af uhøvlede Brædder, bedækket med Skind og Ulddækkener; bagved var Muren beklædt med et flere Alen højt Panel i brede Fyldinger. Ellers stødte han hverken paa Bord eller noget andet.

Der lugtede køligt som i en Brønd.

Sølver søgte mod Lyssprækken — hvert Skridt paa Stengulvet gav drønende Ekko. Da han standsede, blev der saa stille, at han hørte Bruset af Buske udenfor, et Brus, der vandt i Anskuelighed ved de svage blege Skyggerids af Blade, der ligesom kogledes lysende ned i Mørket.

Saa var han da stænget inde i sit Fængsel, sin Grav. Der var en dump Fortvivlelse i hans Sind, en uhyggelig Bevidsthed af, at han var i en uforsonlig Fjendes Vold, at her i dette klamme Kælderrum skulde hans Trods gaa sig træt og hans Vrede knækkes i Stormløb mod ufølsomme Mure. Hvad havde Sten Basse i Sinde? Sikkerlig vilde han hævne baade sin Datter og det Slag, han selv havde faaet. Han øjnede ingen Frelse. Hans Gaard var beslaglagt, hans Folk tagne. Inden Bud kunde naa til fjærnt-